

МАЈКЛ БОНД

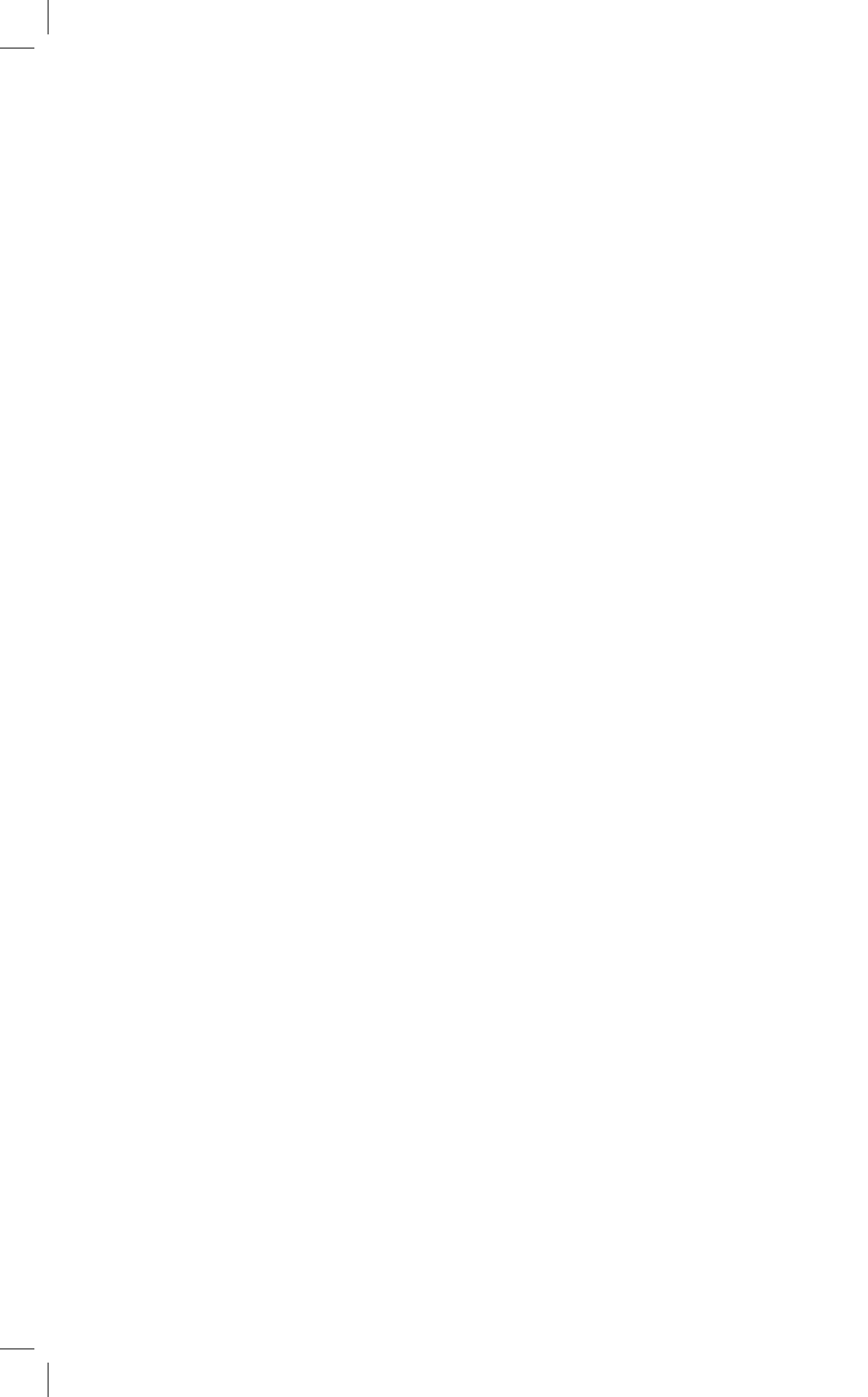
МЕДА ПЕДИНГТОН

На Полагању

Приче о лејендарном меди из најјушћих шума Перуа

илустрирвала ПЕГИ ФОРТНАМ

САДРЖАЈ

Педингтон за воланом	7
Нове невоље	31
Педингтон у замку	49
Педингтон и недеља потраге за послом	73
Педингтон добија повишицу	99
Господин Кари испушта пару	123
Време за пантомиму	145

Прво појавље

ПЕДИНГТОН ЗА ВОЛАНОМ

Педингтон упути један од својих најоштријих погледа човеку наспрам себе. „Освојио сам обележивач за књигу!“, љутито узвикну. „Али, ја сам мислио да ће то бити ролс-ројс!“.

Човек нервозно пређе прстима преко свог оковратника. „То мора да је нека грешка“, одговори. „Срећни добитник аута је већ примио награду. А друга награда – викенд за двоје у Паризу, припала је јед-

ном пензионеру из Единбурга. Уколико сте добили од нас писмо, онда сте сигурно један од десет хиљада учесника који добијају само обележиваче за књиге. Не знам због чега један није био послат“.

„Ја сам један од *десет хиљада учесника*“, понови Педингтон не верујући сопственим ушима.

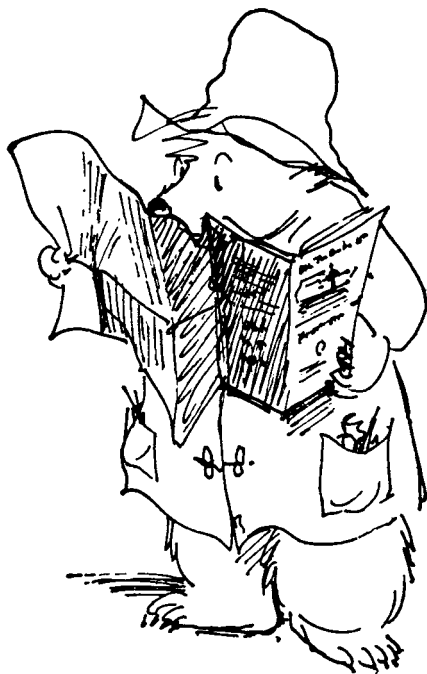
„Бојим се да је тако“. Повративши самопоуздање, човек поче да претура по једној од фиока у свом радном столу. „Невоља је у томе“, значајно рече, „што се учесници у наградним играма не труде да прочитају оно што је одштампано ситним словима. Ако желите, погледајте још једном наш формулар за учествовање у наградној игри и видећете на шта мислим“.

Педингтон погледа проспект и загледа се у слику великог, луксузног сиво-металик аутомобила, на којој је био приказан шофер како стоји поред једних од отворених врата и рукавицом чисти замишљену трунку прашине са тапацираног седишта, а преко хаубе је великим црвеним словима писало: СВЕ ОВО МОЖЕ БИТИ ВАШЕ!

Како је већ неколико недеља спавао са истом таквом сликом испод јастука у

Виндзор Гарденсу број тридесет два, Педингтону је она била добро позната. Он окрену проспект, а на полеђини, заједно са формуларом за учешће, била су упутства за учествовање у наградној игри.

„Сада погледајте унутра“, предложи човек. Педингтон уради како му је речено и лице му поприми тужан израз. Био је толико узбуђен због слике ролс-ројса да није обраћао пажњу ни на шта друго, али

сада када је раздвојио странице, оне се ра-
створише у папир већег формата. На ле-
вој страни је била слика француског *жан-*
гарма који је показивао према Ајфеловој
кули у даљини, а на десној, под насловом
ДЕСЕТ ХИЉАДА УТЕШНИХ НАГРАДА била
је слика обележивача за књиге испод које
је следило доста текста.

Педингтон зажали што није понео своје
наочаре за оперу, јер су при дну стране
нека слова била толико ситна, али ипак
није могао избећи чињеницу да му је обе-
леживач за књиге био исувише добро поз-
нат. Један баш такав је стигао тог јутра у
коверти са вестима о његовом добитку.

„Не верујем да је обележивач за књигу
нека утеха за неосвајање ролс-ројса!“, уз-
викну. „Ја сам свој бацио у ђубре. Нисам
мислио да је то била *напрага!*“

„Ох, Боже!“ Човек саосећајно уздахну и
поче да прелистава хрпу папира на свом
радном столу како би показао да је разго-
вору дошао крај. „Баш тужно. Ипак, имали
сте прилику да једете наше зреле рибиз-
ле“. Поново отвори једну од фиока свог
радног стола и извади пакетић. „Узмите
још мало, као поклон“, рече.

„Али ја чак ни не волим рибизле!“, узвикну горко Педингтон. „А појео сам петнаест кутија!“

„*Петнаест*?“ Импресиониран овом количином, човек је гледао Педингтона са више поштовања. „Смем ли да питам који Вам је био слоган?“

„*Рибизле сваки дан*“, рече с надом Педингтон, „и лекар није *пошребан*“.

„У том случају“, рече човек, дозволивши себи да се осмехне, „прилично дуго Вам неће бити потребна медицинска помоћ.“ Глас му утихну када виде како га Педингтон гледа.

Педингтону је било потребно доста времена да се избори са петнаест кутија рибизли, а о смишљању подесног слогана да и не говоримо. А, ако би се судило по изразу његовог лица после свега овога, изгледало је да му је медицинска помоћ *више* него потребна.

Наиме, док је враћајући се силазио низ степенице, Педингтон је бивао све суморнији. Вест да после свега он није тај поносни власник новог блештавог аутомобила била је тежак ударац, а још горе је било што ауто уопште није желео за себе, већ је

намеравао да њиме изненади господина Брауна.

Садашњи аутомобил господина Брауна представљао је болну тачку породице. У Виндзор Гарденсу број тридесет два владало је мишљење да је тај ауто већ годинама зрео за пензију. Али господин Браун га се држао, јер је било тешко пронаћи довољно велико возило да би се сместила цела породица, а да не спомињемо Педингтона и све његове ствари које је носио када год би некуда ишли.

Поред старости, аутомобил је имао и још неких недостатака. Један од њих је био и тај што се уместо на мигавце ослањао на светлеће стрелице да би означио промену правца. Једног дана када је господин Браун скретао на главни пут, једна од тих стрелица је заказала и то је скренуло пажњу полицајца који је записао његов регистарски број.

Педингтон је тада био веома напет јер је седео поред господина Брауна, спреман да сигнализирањем шапама помогне када буде потребно.

Суд је имао да каже само још једну или две ствари о возачима који се по питању

сигнализације ослањају на медведе, и господину Брауну је, на његово велико разочарање, наређено да поново полаже возачки испит.

Убрзо након овог немилог догађаја, Педингтон је у локалном супермаркету наишао на проспект којим се најављивала наградна игра. Прва награда је била ауто. И то не било који, стари ауто, већ ролс-ројс. Педингтон је био сигуран да са великим аутом као што је Ролс, господин Браун вероватно не би могао да падне на испиту, а више не би имао ни проблема са колима.

Наградну игру спонзорисао је познати бренд рибизли, а госпођа у супермаркету уверила је Педингтона да у свету сушеног воћа никада није било нечег сличног. Када је те вечери испод покривача, уз помоћ батеријске лампе, проучавао проспект, могао је да се увери на шта је госпођа мислила. Није могло да буде једноставније. Требало је смислити пригодан слоган који би ишао уз рибизле и заједно са три поклопца послати га као доказ да је купон пуноважан.

Али оно што је стварно заинтересовало Педингтона, било је то што ће резултат

наградне игре бити објављен истог дана када господин Браун буде полагао испит и то што се фирма која организује наградну игру налази у истој улици као и Центар за тестирање возача.

Педингтон је стварно веровао у случајност. Неке од његових највећих авантура су се десиле баш тако – скоро као да им је било суђено да се догоде. Након што је купио неколико додатних паковања рибизли, како би био двоструко сигуран у успех, одмах је послао свој купон.

Чињеница да на крају од свега овога није испало ништа била је разочаравајућа, па Педингтон, напуштајући зграду, упути пар оштрих погледа у правцу виших спратова. Затим покупи своја колица за куповину са паркинга за аутомобиле и полако крену низ улицу ка Центру за тестирање возача.

Дошао је раније него што је планирао, па није био претерано изненађен када је видео како ауто господина Брауна још увек стоји паркиран на истом месту од јутрос. Ни господина Брауна ни госпође Браун није било на видику. Педингтон је био од оних меда који не воле да губе време, па је

своја колица за куповину паркирао одмах поред аута господина Брауна, попео се на возачко седиште и укључио радио. Чекао је даљи развој догађаја.

Као и сам ауто, и радио господина Брауна је знао за боље дане. На њему је све звучало некако исто, као са старог грамофона са трубом и Педингтон убрзо поче да тоне у сан. Капци су му постајали све тежи и ускоро се музици придружи звук тихог хркања.

Педингтон није имао појма колико дуго је спавао, али је био сигуран да је био усред веома живописног сна, у којем се борио против олује рибизли великих као

град, када се нагло пробудио и изненадио видевши два човека како стоје поред аутомобила и пиље у њега кроз стакло. Један од њих је носио велику фасциклу са службеним папирима и куцао на стакло на нимало безазлен начин.

Педингтон хитро склони своје шапе са волана и отвори врата.

„Да ли сте Ви Браун?“, упита човек са фасциклом, покушавајући да надгласа радио. „Из Виндзор Гарденса, број тридесет два?“

„Тако је“, рече Педингтон, делујући веома изненађено.

„Хмм“. Човек му упути чудан поглед, а затим погледа у папире.

„Овај...Ви сте, претпостављам, грађанин Британије?“

Педингтон је на тренутак размишљао шта да одговори. „Па“, рече, „и *да* и *не*...“

„Да и не?“, понови оштро човек. „Не можете бити и да и не. Морате да будете или једно или друго“.

„Ја живим у Виндзор Гарденсу, број тридесет два“, одлучно рече Педингтон, „али сам *дошао* из најмрачнијих шума Перуа“.

„Најмрачнијих шума Перуа? Ох!“ По

лицу му се видело да је пожелео да није покренуо то питање. Брзо променивши тему слободном руком направи покрет према свом компањону. „Претпостављам да немате ништа против ако Вам се придружимо?“, упита. Затим, спустивши глас, намигну Педингтону као да нешто зна. „Знате, нас инструкторе повремено тестирају. Данас је ред на мене“.

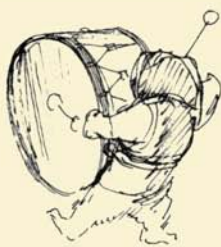
„Нисам знао“, рече заинтересовано Педингтон. „Можда бих могао да Вас пропитам о саобраћајним прописима. Читаве ове недеље сам за доручком пропитивао остале“.

Испитивач је пиљио у њега. „Не, не можете!“, шмркну, надјачавајући звук војне музике са радија. Изгледао је као да би желео да каже још много тога, али се брзо прибра и отвори задња врата аутомобила како би његов надређени ушао.

„Луковник Боуги“, рече кратко други човек, климајући се у правцу предњег дела аута док се смештао на задње седиште.

Када је испитивач заобишао предњи део аута и сео на седиште за сувозача, Педингтон учтиво подиже свој шешир. „Добро јутро, господине Боуги“, рече.

Пегинишон је медвед из йеруанских шума, који има знайижељности дејейта и снажан осећај за йравичности. Уйраво йај сйој врлина йа увалује у мноје у невоље док исйражује йрадски живоий Лондона.

Збої неушољиве йлаги за слайкишима и склоности да сйвари схвайта буквално обична шейња до йпродавнице може се йрейворийи у хаоийчну аванйуру.

Њејова љуикосй, наивности и йрождрљивосй дају њејовом лику нарочиyy дойадљивосй, збої које ћемо желейи да ове йриче о медвеђим дојодовишйинама йрочишамо йоново и йрейоручимо их друйима

ISBN 978-86-85337-50-5

9 788685 337505